

ПДВ для нашої країни є основним джерелом наповнення бюджету (у 2015 році ПДВ становив 29 % усіх доходів консолідованого бюджету, або 128.3 млрд. грн. з урахуванням відшкодування). Незважаючи на те, що ПДВ є податком на споживання, у податкових витратах бізнесу він відіграє навіть більшу роль, ніж єдиний соціальний внесок. Через свою суттєвість, складність адміністрування та, як наслідок, корупційність ПДВ викликає багато нарікань. Однак, незважаючи на його «проблемність» в Україні, альтернатив цьому податку немає, особливо в умовах наших євроінтеграційних прагнень. Адже справляння ПДВ є обов'язковою вимогою для усіх країн-членів ЄС.

Українські підприємці з моменту існування ПДВ їм незадоволені і завжди вказують, що цей податок ускладнює їм життя. Дійсна проблема полягає в тому, що ПДВ складно адмініструвати, він дає широкі можливості для шахрайства та корупції, необхідність ПДВ-кредитування спричиняє значні додаткові витрати. Виникає питання – чому ж при такій «проблемності» та постійних наріканнях з боку бізнесменів цей податок досі існує, ним користуються в більшості країн світу і, очевидно, поки немає жодних планів ні в Україні, ні у світі від нього відмовлятися? Відповідь на це питання можна отримати проаналізувавши вартісну структуру надходження податків та зборів в Україні за 2015 рік. Так, за даними Державного казначейства України, ПДВ (без відшкодування) отримано в розмірі 181,1 млрд. грн., єдиний соціальний внесок 162,6 млрд. грн., податок на доходи фізичних осіб 72,2 млрд. грн., податок на прибуток 55 млрд. грн., акцизний податок 36,7 млрд. грн.

Актуальним і важливим аргументом на користь збереження ПДВ для України є вимога ЄС використовувати цей податок у країнах-членах ЄС. В умовах євроінтеграційних прагнень говорити про відміну ПДВ і заміну його на податок із продажу немає особливого змісту: перебудувати податкову систему для тимчасових потреб дорого та неефективно.

Перелік посилань:

1. Колотуха С. Адаптація податкового законодавства до європейських стандартів – лише перший крок [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.sta.kr.ua/integration/110106/index.html>

2. Про Концепцію Загальнодержавної програми адаптації законодавства України до законодавства ЄС [Електронний ресурс] : Закон України від 21.11.2002 р. № 228. – Режим доступу : zakon.rada.gov.ua/laws/show/228-15

УПРАВЛІННЯ ФІНАНСОВОЮ БЕЗПЕКОЮ НА ПІДПРИЄМСТВАХ АГРОПРОМИСЛОВОГО КОМПЛЕКСУ

О.С. Пристемський, к.е.н., доцент

ДВНЗ «Херсонський державний аграрний університет»

Українські підприємства функціонують в умовах невизначеності та постійної дестабілізації економіки. Через що стикаються з різними загрозами та ризиками. Ці чинники призводять до зростання небезпеки фінансової сфери підприємства, яка лежить в основі діяльності господарюючих фірм агропромислового комплексу (далі – АПК).

Фінансова безпека підприємств АПК – їх здатність функціонувати в якості суб'єктів господарювання при вже обраній спеціалізації основного виробництва та існуючому рівні забезпечення ресурсами. Це здатність підприємств досягати підходящого рівня конкурентоспроможності за умови неконтрольованого впливу ризиків і загроз. Головне завдання фінансової безпеки підприємства АПК полягає у гарантуванні стійкого фінансового стану даного підприємства, як реверсу його стабільного розвитку.

Сільськогосподарські підприємства займають важливе місце у розвитку території села. Адже такі підприємства забезпечують жителів села робочими місцями, постійним заробітком, посідають визначну роль у процесі соціального відтворення. Через що забезпечення фінансової безпеки сільськогосподарського підприємства поняття багатогранне, враховує і економічні, і фінансовий аспекти.

Управління фінансовою безпекою на підприємствах АПК повинно здійснюватися на основі впровадження та реалізації визначеної стратегії. Яка має формуватися на основі виробничого потенціалу кожного суб'єкта господарювання.

Стратегія має повністю враховувати внутрішні та зовнішні фактори, що можуть перешкоджати процесу її здійснення. Для кожного підприємства формується окрема стратегія розвитку. Проте з урахуванням досвіду інших вітчизняних та зарубіжних підприємств. На основі чого і складено перелік завдань безпеки підприємства АПК. Серед них:

- зміцнення дисципліни праці трудового колективу та підвищення її продуктивності;
- формування, підтримка та захист інтелектуального потенціалу;
- запровадження у діяльності світових стандартів, освоєння нових технологій виробництва;
- підвищення конкурентоспроможності сільськогосподарської продукції;

- захист законодавчо закріплених прав та інтересів як керівників, так і персоналу підприємства;
- спроби уникнути впливу недобросовісних партнерів тощо.

Тобто, організація управління фінансовою безпекою підприємства на пряму пов'язана із науково-організаційною взаємодією всіх елементів системи. І є неможливою без організаційного аспекту. Останній, будучи сформованим залежно від масштабів та специфіки функціонування певного суб'єкта господарювання, регламентує процес гарантування фінансової безпеки. Отже, для вирішення проблеми варто продовжувати дослідження, у результаті яких формувати шляхи підвищення рівня фінансової безпеки підприємств АПК.

Перелік посилань:

1. Акименко В. В. Механізм управління фінансовою самодостатністю регіону / В. В. Акименко // *Економіка. Менеджмент. Підприємництво*. – 2013. – № 25 (1). – С. 35-42;
2. Бланк И. А. *Управление финансовой безопасностью* / И. А. Бланк. – К. : Ника-центр, 2004. – 784 с;
3. Герчанівська С. В. Стратегічне управління як механізм забезпечення ефективного розвитку вітчизняних підприємств / С. В. Герчанівська // *Інноваційна економіка*. – 2012. – № 1 (27). – С. 79-81.

ДО ПИТАННЯ ТВОРЕННЯ ПРОСТОРУ СУСПІЛЬНОЇ ДОВІРИ ДО БАНКІВ

М.В. Продан, аспірант

ДВНЗ «Київський національний економічний університет імені Вадима Гетьмана»

Представники державних банків, а також різноманітні експерти останнім часом переконують суспільство, що довіряти комерційним банкам не варто. При цьому під сумнів ставиться ефективність роботи навіть великих банків, що входять в топ-30 за активами. В результаті держбанки отримали приплив вкладників, які забрали свої заощадження з приватних в держбанки.

І надійність банку, і умови по вкладу однаково важливі для кожної людини, незалежно від її статі, віку та соціального становища. Питання в тому, який банк вважати надійним в сучасних реаліях. Надійність банків та відповідна суспільна довіра до нього можуть підтверджувати позиції в провідних міжнародних рейтингах банку, численні позитивні відгуки клієнтів, розвинена філіальна мережа. Але, як показують події останнього часу в Україні, навіть і ці показники не є «захистом» від відкликання ліцензії. Національний банк України як регулятор створює для комерційних банків такі умови, що їм практично неможливо конкурувати один з одним і активно працювати на ринку без страху бути закритими. Україна опинилася в таких умовах, що тепер критерії надійності і привабливості тих чи інших продуктів банку не є значимими.

Вклад у банку є вигідним способом зберегти гроші, і надійність такої форми накопичень люди все ж частіше визнають, ніж заперечують. І вже точно віддають їй перевагу перед зберіганням грошей вдома. Природно, клієнти банків налаштовані щодо обраної ними форми заощадження коштів набагато оптимістичніше інших. Про систему страхування банківських вкладів в тій чи іншій мірі інформовані дві третини вкладників.

Основною причиною, чому фізичні особи відкривають депозити в білоруських банках, є бажання отримання відсотків [1]. На другому місці знаходиться прагнення забезпечити безпечно зберігання грошей і на третьому – накопичення коштів на чорний день.

Творення простору суспільної довіри до банків повинні спиратися на такі основи:

1. Роз'яснювальна робота з рядовими клієнтами доступною і зрозумілою мовою. Банкіри говорять малозрозумілими словами, багато вузько-профільної лексики і термінології. Люди знають про «ефективну ставку за кредитом», але не розуміють, де застосувати і як перевірити. Тому потрібні консультаційні центри, де абсолютно безкоштовно, доступними словами, з будь-яким охочим потенційним або чинним клієнтом буде проводитися роз'яснювальна робота з будь-якого банківського питання. Люди хочуть знати основи банківської грамотності, і вони на це мають право.

2. Припинення непопулярних реформ і експериментів до відновлення довіри до банків України. НБУ має переоцінений вплив, гіпер-уповноважений, так швидко змінює умови гри на банківському ринку, так старанно оптимізує процеси, що здорове конкурентне середовище гине. Виходить, що в Україні приймається ряд законів, міняються керівники банків, механізми взаємодії, правила, але найголовнішого не відбувається – фізичні особи і бізнес не несуть гроші в банк.

3. Обов'язкові гарантії держави для вкладників [2]. Фонд гарантування вкладів фізичних осіб зобов'язаний забезпечити своєчасну виплату всіх вкладів, збільшити суму гарантованих виплат у разі банкрутства банку до 500 000 гривень, але в той же час клієнт не повинен мати права зняти депозит через три дні тільки тому, що він передумав.